

Pororoca

A haláltól soha, mindig az élettől félttem,
mi történhet, és hogy valami sohasem fog,
attól tartottam. Az időről tudom, fogy, fordul,
de az elmúlást ismertem már jóval azelőtt,
hogy elkezdhettem volna igazán élni. Engem
nem tanítottak meg felnőni, nem tanítottak
nőnek lenni. Egyedül figyelni tudok, mikor
lehetősége mégis bekövetkezett annak,
amit annyira akartam, belőled is mindössze
villanásnyi képeket örökítettem meg.

Bal combom belsején azt a kék foltot, ujjad
nyomát, amikor először rám nehezedtél.
Emberöltökkel ezelőtt, más minőségeinkben.
Egy év elteltével sem változott semmi,
ugyanígy markolsz bele az utánam jövőkbe,
fogsz rá lányok fehér bőrű végtagjaira,
de a kitépett hússal nem akarsz mit kezdeni.
A cafatokat nem gyűjtöd össze, szemétbe
dobod a levágás pillanatáig érdekes skalpokat.

Egy másikon az esőben állsz, hónapokkal
később, vársz engem. Sohasem tudok eleget
késni. Érintésed helye addigra csak emlék,
azt mondod, sokat halványodott benned,
aztán megismétlődik. Mint az első hajnalon,
pontosan olyan, pedig a két alkalom
között vékonyan meghúzódik a kimaradtak
hallgatása. Előtte sétálunk, alig férünk
el ketten esernyőm alatt, összeér a karunk,
de kezemet csak a szobádban fogod meg.

Odafelé menet hiába hasonlítjuk a Gangeszt,
a Nílust, az Amazonast az útpadkán lecsorgó
patakokhoz, reggelre sem szűnik a mindent
elárasztó ömlés. Úgy válunk el, mintha
mi sem történt volna, köszönünk, mintha
holnap találkoznánk. Telik, fordul, de én
elfelejtettem már régen a folyásirányt.